

at de ere underkastede saadanne Retsforhold, at Funktionærerne i Virkeligheden ere meget slet betryggede. Statsbanernes Funktionærer have en Auditor, og saa længe han er en god og retvis Mand, ere de vel hjulpede dermed. Jeg vil ikke sige, at selve Institutionen er ufejlbar, for der kan komme en daarlig Mand paa Pladsen, og saa ere de daarligt hjulpede, imidlertid synes de i Øjeblikket at være godt hjulpede dermed. Privatbanefunktionærerne arbejde under nøjagtig de samme Forhold, de kunne faa de samme Retssager op, som Statsbanefunktionærerne kunne, men de have ikke den Ret, den Betyggelse for at faa deres Ret, som for Øjeblikket er givet Statsbanefunktionærerne. De ere underkastede Driftsledelsens og Bestyrelsernes Opiattelse. De have ganske vist den Udvej at gaa til privat Søgmaal for at skaffe sig deres Ret, men den Ret, de derved kunne skaffe sig, har lange Veje for dem, og de have ikke Raad dertil, og det vil i det hele være uhyre vanskeligt for dem at føre saadanne Sager igennem.

Deres Avancementsforhold give ogsaa et udmærket Grundlag for at nedsætte en Kommission. Hvorledes ere disse Avancementsforhold i Forhold til Statsbanefunktionærernes? Det er ikke Tjenestedygtighed og Tjenestetid, der foraarsage deres Avancement, nej, det er i de allerfleste Tilfælde privat Protektion. De have ikke andre Avancementsmuligheder end dem, de kunne skaffe sig ved at søge fra den ene Privatbane til den anden. Naar der aabnes en ny Bane, er der et run efter de Pladser, som ere højere oppe end dem, de have. Hvorfor er der det? Det er den eneste Avancementsmulighed, de have. Og hvad foraarsager det? Det foraarsager, at de gamle Baner maa skifte Personale saa tit, at deres Personale mange Gange lider derunder. De dygtigste, som ikke have kunnet naa frem, søge til andre Baner for at avancere baade i Løn og Arbejdsforhold. Jeg tror ikke, Privatbanerne i Almindelighed ere tjente dermed. Og deres Lønforhold ere i Virkeligheden ogsaa af en saadan Beskaffenhed, at der er al mulig Grund til at hjælpe dem til at faa en Forandring. Af de Lønsatser, jeg nævnedes ved 1ste Behandling, fremgaar det, at skønt Statsbanefunktionærernes Lønninger ikke ere høje — de ere snarere

meget lave — ere dog Privatbanefunktionærernes langt lavere, ja, jeg tror, det ikke er for stærkt et Udtryk at sige, at de ere skandaløst lave. Og deres Arbejdstid? Den er af en saadan Beskaffenhed, at jeg fra en Mand, som er ansat ved en af de Privatbaner, der støder til den By, jeg bor i, og ligger i den Kreds, hvor jeg er valgt, har hørt et Klagesuk saalydende: Det har ikke været mig muligt indenfor 3 Maaneder at faa en eneste Fridag. Paa Spørgsmaalet om en Fridag er der svaret ham: Der er ikke i Reglementet for Deres Antagelse givet Dem Løfte om nogen Fridag, og Forholdene her ere af den Beskaffenhed, at vi alle maa anstrenge os. De kan faa den normerede Sovetid og Fritid, men nogen Fridag udover det kan De ikke faa. Manden skulde en Gang begrave sin Søster og maatte gaa fra Herodes til Pilatus for at faa den halve Fridag, som han maatte have for at udføre dette Familiehverv.

Foruden disse personlige Grunde er der ogsaa en Samfundsgrund til at undersøge disse Forhold. Privatbanefunktionærernes Arbejdstid er af en saadan Længde, at det maa enervere disse Mennesker, angribe deres Paapasselighed, deres Arbejdskraft, deres Hjerner. Og det kan ikke nytte at sige, at det er noget, der ikke angaar Staten, for det angaar Staten og Samfundet i betydelig Grad, om vi kunne køre paa disse Baner uden at risikere Liv og Lemmer paa Grund af Personalets Overanstrengelse. Alle disse Ting har for øvrigt været fremme her i Salen mange Gange, og der er gjort Forsøg paa at underkende dem. De have ogsaa været fremme i Debatter ude i Landet, og det har vist sig, at alle de Anker, der fra min og mine Partifællers Side ere rettede mod dette System, ere fuldt berettigede. Ude omkring i Landet har man maattet strække Gevær overfor disse Anker. Det forekommer mig imidlertid at være en for Privatbanefunktionærerne meget mistrøstende Stilling, Ministeren og dette Ting tidligere har taget til denne Sag. Jeg vil ikke saa Had i denne Sag, det ligger ikke for mig, jeg vil saa Sympati for den hos Tingets Medlemmer, og jeg vil bede den højtærede Minister tage mod denne Anmærkning, fordi den tilkendegiver Sympati for mellem 1,500 og 1,600 Jernbanefunktionærer, der have et retfærdigt Krav